

การสำรวจวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง

การทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรี" ยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาค้นคว้าเรียบเรียงเป็นวิทยานิพนธ์มาก่อนเลย แต่มีผู้วิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้อยู่บ้าง ดังจะนำมากล่าวต่อไปนี้

ใน พ.ศ. 2502 กองการวิจัย กรมวิชาการ² ได้วิจัยเรื่อง "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนใน 4 จังหวัดภาคใต้ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่" นักเรียนที่เข้าทดสอบครั้งนี้ มีจำนวน 749 คน กำลังเรียนในชั้นมัธยมปีที่ 1 ในโรงเรียนต่างๆ 40 โรงเรียนจาก 4 จังหวัดภาคใต้ คือ จังหวัดสตูล จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส และรวมทั้งจังหวัดพระนครศรีอยุธยาขอทดสอบที่ไซครั้งนี้ เป็นขอทดสอบของกองการวิจัย สร้างขึ้นตามหลักสูตรประถมศึกษาที่กำหนดไว้ทั่วประเทศ การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งแยกเก็บเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนอีกประเภทหนึ่งนับถือศาสนาอิสลาม ผลจากการทดสอบปรากฏว่า เด็กใน 4 จังหวัดภาคใต้นับถือศาสนาพุทธ มีความรู้ทางภาษาไทย ดีกว่าเด็กที่นับถือศาสนาอิสลาม และเด็กในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่

001504

² กองการวิจัย กรมวิชาการ "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนใน 4 จังหวัดภาคใต้ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่" การวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เล่ม 2 (พฤศจิกายน 2502) 36 หน้า

นับถือศาสนาพุทธมีความรู้ทางภาษาไทย ดีกว่าเด็กที่นับถือศาสนาอิสลาม นอกจากนี้
 นี้ยังปรากฏว่า เด็กที่อยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี มีความรู้ทางภาษาไทยดีกว่า
 เด็กที่อยู่ใน 4 จังหวัดภาคใต้

ในปีเดียวกันนี้ ร.ศ. หกสิบห้า อ่องไพฑูริย์³ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับ
 เรื่องการเรียนของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้ชื่อเรื่องว่า "การสืบ
 ปัญหาในการเรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลาย โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร"
 ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลโดยการสร้างแบบสอบถาม เกี่ยวกับปัญหาการเรียนต่างๆ
 สำหรับสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4-5-6 ซึ่งเป็นเด็กวัยรุ่น ปรากฏผลดังนี้

1. สิ่งแวดล้อมที่บ้านที่เป็นปัญหาในการเรียนของเด็ก ได้แก่การขาด
 ความเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดของพ่อแม่ ต้องช่วยผู้ปกครองทำงานมากเกินไป
 จนไม่มีเวลาเอาใจใส่ในการเรียนอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะเด็กที่มีฐานะทาง
 เศรษฐกิจปานกลาง ต้องประสบปัญหาถึงกล่าวมากที่สุด. นอกจากนี้ยังปรากฏว่า
 นักเรียนส่วนมาก ไม่รู้จักใช้เวลาว่างให้ถูกทาง ส่วนใหญ่ใช้เวลาทั้งหมดไปในการ
 เที่ยวเตร่ พูดคุย ดูภาพยนตร์ และโทรทัศน์ จึงทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน
 และสภาพบ้านของนักเรียนที่อยู่ห่างไกลจากโรงเรียน การเดินทางไปโรงเรียนไม่
 สะดวก ตลอดจนค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอ ก็เป็นปัญหาของเด็กเช่นเดียวกัน

2. สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนไม่ดี ได้แก่โรงเรียนขาดสิ่งดึงดูดใจนักเรียน
 เช่นมีเครื่องกีฬาพอ มีหนังสือให้อ่านในยามว่างน้อยมาก บางโรงเรียนมีห้อง-

³ หักนี้ อ่องไพฑูริย์ ร.ศ. หกสิบห้า "การสืบค้นปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการ
 เรียนจากเด็กชั้นมัธยมปลาย โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์
 ปรินซ์ตัน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2502) 72 หน้า.

สมุดแต่ห้ามให้นักเรียนยืม จัดสภาพโรงเรียนและห้องเรียนไม่ถูกสุขลักษณะ และ
ไม่ชวนให้เด็กสนใจในการเรียน จัดบริการเรื่องอาหารไม่ดี นักเรียนไม่ชอบ
ครู เพราะไม่เป็นกันเองกับนักเรียน ครูบางคนชอบเอาความผิดของนักเรียนให้
ครูอื่นฟัง นอกจากนี้ยังเป็นเพราะกฎข้อบังคับของโรงเรียนบางข้อเข้มงวดเกินไป

3. สุขภาพและทัศนคติของนักเรียน นักเรียนที่มีสุขภาพไม่ดี ก่อให้เกิด
ปัญหาในการเรียน เฉลี่ยแล้วเป็นโรคปวกคีรชะถึงร้อยละ 43.63 ทัศนคติของ
เด็กที่มีต่อวิชาต่างๆ เป็นปัญหาในการเรียนได้แก่ ความรู้สึกเบื่อไม่อยากเรียน
ในบางวิชา โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย นักเรียนไม่ชอบเรียนมากที่สุดถึงร้อยละ 24.6
สาเหตุที่ไม่ชอบเพราะไม่เข้าใจวิชานี้มาแต่ต้น ครูสอนไม่ดี ไม่ชอบครูที่สอน
ครูให้การบ้านมาก นอกจากนี้ยังปรากฏว่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างหญิงและชาย
แล้ว วิชาภาษาไทยคือวิชาที่นักเรียนชายไม่ชอบมากที่สุด

ต่อมาในปี พ.ศ. 2504 อาจารย์ภิณีไพ สาทร⁴ แห่งคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้วิจัยเรื่อง "ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยเปรียบเทียบ
เทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่ออกจากจุฬาลงกรณ
มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2499-2503 " ปรากฏว่า ความสำเร็จในการศึกษา
ชั้นอุดมศึกษา จากจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย สัมพันธ์กับความสำเร็จชั้นเตรียมอุดม-

⁴ ภิณีไพ สาทร "ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยเปรียบเทียบ
กับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ที่ออกจากจุฬาลงกรณ
มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2499-2503 " รายงานการวิจัย 1961
แผนกวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย (ธันวาคม 2504)
252 หน้า.

ศึกษาไคค่าสหสัมพันธ์ $r = .384$ นับว่าสัมฤทธิ์ผลในการศึกษาของนักเรียน ทั้งสองระดับนี้ มีความสัมพันธ์กัน สัมควมนำผลการสอบในชั้นเตรียมอุดมศึกษา มาใช้พิจารณาคัดเลือก นักเรียนสำหรับเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้โดยไม่ต้องเสียเวลาสอบคัดเลือก ผลการสอบได้ชั้นเตรียมอุดมศึกษาซึ่งเป็นผลการสอบได้ชั้น ม.ศ.6 ในปัจจุบันสามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ สำหรับจัดการศึกษาให้หลายประการ.

สวัสดิ์ ประทุมราช⁵ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดพระนคร" เมื่อ พ.ศ. 2505 โดยศึกษาจากนักเรียนชั้นประถมปีที่สี่ ของโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนราษฎร์ ที่จัดสอนแบบสหศึกษาในจังหวัดพระนคร ประเภทละ 5 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 700 คน เป็นชาย 305 คน หญิง 395 คน มีระดับอายุตั้งแต่ 7 ถึง 14 ปี ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน กับสิ่งแวคสอมต่างๆด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ ชนิด มีน-สแควร์ คอนตินเจนซี Mean Square Contingency และเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่ม โดยใช้วิธีหาค่าอัตราส่วนวิกฤต Critical's Ratio ปรากฏว่าความสามารถในการอ่าน สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของนักเรียน ที่เกี่ยวข้องของต้นฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีในเรื่องต่อไปนี้

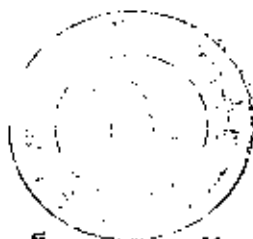
5. Pratumraj, S., Swat, A Study of Reading Skills of Children in Some Elementary School, Thesis M.ed. The College of Education, Bangkok, Thailand, 1962, 720 pp.

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ
2. เด็กที่มาจากบ้านซึ่งมีเครื่องโสศกทัศนศึกษา รวมทั้งอุปกรณ์ไฟฟ้ามาก ชนิด อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ดังกล่าวน้อยชนิด
3. เด็กที่อ่านหนังสือหลายประเภท และอ่านทุกวันอ่านได้ดีกว่าพวกที่อ่านน้อยประเภท หรือไม่เคยอ่านเลย
4. เด็กที่เป็นบุตรคนแรก คนที่สอง อ่านได้ดีกว่าคนรองๆ ไป แต่เด็กที่เป็นบุตรคนที่ห้าขึ้นไป กลับอ่านได้ดีกว่าเด็กที่เป็นบุตรคนที่สาม หรือที่สี่
5. ในชั้นประถมปีที่สี่ เด็กที่มีอายุน้อย อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุมาก
6. ความสามารถในการอ่านของเด็กชายและเด็กหญิง ไม่ต่างกัน แต่เด็กหญิงค่อนข้างจะอ่านได้ดีกว่าเด็กชาย

ปี พ.ศ. 2505 ลัดดา อัมประภา⁶ ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักเรียนพาณิชย์การต่อวิชาภาษาไทย" ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามนักเรียนโรงเรียนพาณิชย์การพระนคร พาณิชยการธนบุรี และพาณิชย์การตั้งตรงจิตร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นปีที่หนึ่ง ทั้งชายและหญิงรวม 500 คน ปรากฏผลการวิจัยที่พอสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

1. เมื่อเรียนชั้นมัธยม นักเรียนส่วนมากไม่ชอบเรียนวิชาไวยากรณ์ไทย แต่ส่วนมากชอบเรียนวิชาวรรณคดีไทย และเมื่อมาเรียนในโรงเรียนพาณิชย์การ

⁶ ลัดดา อัมประภา "ทัศนคติของนักเรียนพาณิชย์การต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2505) 62 หน้า.



ก็ยังคงมีความเห็นเช่นเดิม แต่เริ่มเห็นความสำคัญของวิชาไวยากรณ์ไทยมากขึ้น
 คือมีผู้ไม่ชอบวิชาไวยากรณ์ไทยในชั้นมัธยม ร้อยละ 29.6 และเมื่อมาอยู่ในโรง-
 เรียนพาณิชย์การไม่ชอบ ร้อยละ 28.4

2. ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรวิชาภาษาไทย นักเรียนส่วนมาก
 เห็นว่าเหมาะสม ชอบการวัดผลแบบปรนัย และต้องการให้วัดผลทุกครั้งที่ยังเรียน
 จบมทเรียน

3. ความเห็นที่มีต่อครู นักเรียนส่วนมากชอบครูภาษาไทยที่มีความสำ-
 มารถในการสอน มีความรู้ดี ใช้วิธีปกครองนักเรียนแบบประชาธิปไตย และ
 รู้จักจัดกิจกรรมและอุปกรณ์ สำหรับประกอบการสอนอยู่เสมอ กิจกรรมที่ชอบมาก
 มากที่สุดก็คือการพาไปศึกษานอกสถานที่ อุปกรณ์ที่ชอบให้ครูนำมาประกอบการ-
 สอน คืออุปกรณ์ประเภทของจริง

4. นักเรียนส่วนมากเห็นว่า วิชาภาษาไทย มีประโยชน์และสัมพันธ์กับวิชา
 อื่นแขนงวิชาเลขานุการมากที่สุด

ประสิทธิ์ ชุมพรเกรียงไกร⁷ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจการใช้เวลา
 ว่างของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร" เมื่อ พ.ศ. 2505 ได้รวบรวม
 ข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามแก่นักเรียน ในโรงเรียนอาชีวศึกษา 12 โรงเรียน
 ในจังหวัดพระนคร เพื่อสอบถามเกี่ยวกับเรื่องการใช้เวลาว่างของนักเรียน ปราก-
 ฎว่านักเรียนอาชีวศึกษา เลือกใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ และภาพ-

⁷ ประสิทธิ์ ชุมพรเกรียงไกร "การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียน
 อาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ ปรินคิปัล คณะครุศาสตร์ คุหา-
 ลงกรณมหาวิทยาลัย 2505) 99 หน้า.

บนตร์ มากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง เลือกใช้เวลาว่างเพื่อความสนุกเพลิดเพลินและ
หาความรู้มากเป็นอันดับ 2 และ 3 ตามลำดับ เกี่ยวกับเรื่องการใช้เวลาว่างใน
การอ่านหนังสือ ทั้งนักเรียนหญิงและชายของใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือพิมพ์
มากที่สุด รองลงไปคือหนังสือประเภทวรรณคดีและนวนิยาย

และในปีเดียวกันนี้ กองการวิจัย กรมวิชาการ⁸ ได้วิจัยเรื่อง "การ
ทดสอบความรู้ภาษาไทย ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี"
โดยการทดสอบจากเด็กที่ผ่านการสอบไล่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 646 คน เป็นชาย
354 คน หญิง 292 คน ซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ 343 คน จากโรง-
เรียนประชาบาลและมัธยมสามัญ 303 คน เป็นนักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ 9 - 15 ปี
ได้สร้างข้อทดสอบโดยถือตามหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ปรากฏผลซึ่งพอสรุปได้คือ

1. ความรู้ทางภาษาไทยของเด็กในด้านอื่นๆพอใช้ได้ แต่ในด้านตัวสะ-
กดยังคงน้อยอยู่มาก

2. พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กหญิง สูงกว่าเด็กชาย และเด็กใน
กลุ่มอายุ 10-11 ปี มีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กในกลุ่มอายุ 12-13 ปี

3. จากคะแนนเฉลี่ย ปรากฏว่าเด็กที่กำลังเรียนในชั้นประถมศึกษา^{ที่ 5} ใน
โรงเรียนราษฎร์ ทำคะแนนได้ดีกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนประชาบาล หรือโรง-
เรียนมัธยมสามัญ และเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา^{ที่ 4} จากโรงเรียนราษฎร์

⁸ กองการวิจัย กรมวิชาการ "การทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียน
ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี" การวิจัยทางการศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ เล่มที่ 10 (กันยายน 2505) 58 หน้า.

ทำคะแนนได้ต่ำกว่าเด็กที่เรียนในโรงเรียนประชาบาล ส่วนเด็กที่ไม่สมัครเรียน
 คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทำคะแนนได้ค่อนข้างต่ำ

นายอิศราจรรย์ณนท⁹ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสามารถของ
 เด็กในการฟังเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย" ได้รวบรวมข้อมูลโดยให้เด็กฟังข้อทดสอบ
 ที่อาศัยเสียงผู้ชายและผู้หญิงจากแถบบันทึกเสียง จำนวนนักเรียนที่ใช้ทดสอบ
 641 คน จากโรงเรียนประชาบาล 13 โรงเรียน อยู่ในจังหวัดชลบุรีที่พูดภาษาไทย
 140 คน ในจังหวัดยะลาซึ่งพูดภาษามะลายู 120 คน ในจังหวัดสุรินทร์
 ที่พูดภาษาเขมร 211 คน ภาษาส่วย 170 คน ทั้งหมดนี้เรียนอยู่ในชั้นประถม
 ปีที่ 3 และปีที่ 4 มีอายุตั้งแต่ 9-12 ปี ปรากฏผลการวิจัยครั้งนี้ว่า นักเรียน
 ทุกกลุ่มที่ไม่พูดภาษาไทย มีความสามารถในการฟังเสียงวรรณยุกต์ น้อยกว่าเด็กที่
 พูดภาษาไทย และเด็กทุกกลุ่มฟังเสียงผู้ชายได้ดีกว่าเสียงผู้หญิง นอกจากนี้
 เด็กทุกกลุ่มมีความสามารถลดหลั่นกันตามชั้นเรียน

นายวีระ บุญยะกาพจน¹⁰ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้
 ภาษาไทยเมื่อพ.ศ. 2505 โดยชื่อเรื่องว่า "ความสามารถในการอ่านและเขียน
 ของผู้ใหญ่ในตำบลนาป่า" ผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบครั้งนี้โดยอาศัยหลักสูตรชั้นประถม
 ปีที่สี่ จังหวัดชลบุรี เป็นหลัก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้ คัดเลือกจากประชากร

⁹
 Chiranyananda, Isra, A Study of Childrens Ability the hear the
 Tones of the Thai Language, Thesis M.ed. , The College of Education,
 Bangkok, Thailand, 1962 , 90 pp.

¹⁰
 Boonyanchana, Veera , Adult Literacy in the Village of Napa,
 Gholburi, Thesis M.ed., The College of Education , Bangkok, Thailand,
 1962, 163pp.

ในหมู่ที่ 2 ตำบลนาป่า จังหวัดชลบุรี จำนวน 45 คนเป็นชาย 21 คนและหญิง 24 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษา เป็นชาย 16 คน หญิง 17 คน ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าไคสแควร์ และใช้วิธีของพีชเชอร์ ผลของการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร ตำบลนาป่าเป็นร้อยละ 60 และผลการค้นคว้าครั้งนี้ ได้แสดงว่าอัตราการอ่านออกเขียนได้ของกลุ่มประชากรที่มีอายุน้อย มักจะสูงกว่ากลุ่มที่มีอายุมาก อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรชายเป็นร้อยละ 79.19 ส่วนของประชากรหญิงเพียงร้อยละ 45.83 ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มอายุ 18-30 และกลุ่มอายุ 31-60 ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก และความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

พ.ศ. 2505 นายวัน สังข์สะอาด¹¹ ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจการใช้เวลาว่าง ของนักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษาและอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรี" เพื่อสำรวจการใช้เวลาว่างของเด็กวัยรุ่น และเพื่อดูความแตกต่างการใช้เวลาว่างของเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้เป็นนักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษา 2 โรงเรียน และอาชีวศึกษา 5 โรงเรียน ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รวมทั้งสิ้น 500 คน เป็นชายและหญิงจำนวน 250 คนเท่าๆกัน ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลโดยให้เด็กตอบคำถามในแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างของเด็กในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้คิดคะแนนในทุกหมวดของการใช้เวลาว่าง เป็น

¹¹ วัน สังข์สะอาด "การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษาและอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ ปรินซ์อาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2505) 146 หน้า.

อัตราส่วนร้อยละในพวกเดียวกันและระหว่างพวกต่างๆด้วยค่า * ๕๐๐ ปรากฏผลว่า
นักเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการเล่าเรียนค่อนข้างน้อย ชอบทำงานอดิเรก
ประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือและการดูภาพยนตร์ และเด็กมีการแตกต่าง
กันในการใช้เวลาว่าง ตามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ตามอายุ
ตามประเภทของโรงเรียนและความระดับชั้นเรียน.
